

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminică 27 Iulie 1924
Volumul III * Nrul 15.

Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Regina
Maria Nrul 36. * * * *

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei. Exemplarul 3 lei.
În America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminică 27 Iulie 1924 No. 15.

POLITICE ȘI SOCIALE

Pe marginea prăpastiei	606
Congresul flămânzilor	607

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

O sărbătoare astronomică	611
Orion o familie unită	612
Misterul luminii	613
Descripția luminii nordice	613
Pământul văzut de pe lună	615

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Educația în familie, partea II-a . . .	616
Căsătoria (cu clișeu)	608

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Un guvern dezirabil	603
Nu este decât un remediu	603
Cine sunt cârmuitorii pământului . .	604
Când nu va mai exista războiul . . .	605
Libertatea și fericirea dorită	606

E P O C A de A U R**Vol. III. Duminică 27 Iulie 1924 No. 15.****POLITICE ȘI SOCIALE**

Pe marginea prăpastiei	606
Congresul flămânzilor	607

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

O sărbătoare astronomică	611
Orion o familie unită	612
Misterul luminii	613
Descripția luminii nordice	613
Pământul văzut de pe lună	615

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Educația în familie, partea II-a	616
Căsătoria (cu clișeu)	608

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Un guvern deziderabil	603
Nu este decât un remediu	603
Cine sunt cârmuitorii pământului	604
Când nu va mai exista războiul	605
Libertatea și fericirea dorită	606

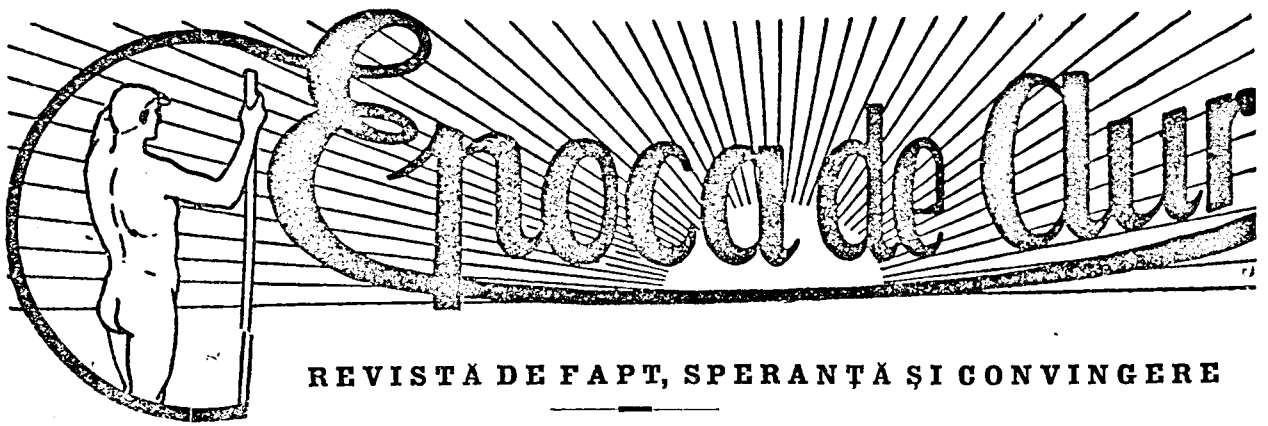
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Str. Regina Maria 36. — Telefon 4-46.

Redactor . . . . . *J. B. Sima.*

Abonamente: pe un an . . . . . 75 lei,
pe jumătate de an . . . . . 40 lei,
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an . . . . . 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . „*Epoca de Aur*”
Str. Regina Maria 36, — Telefon 4-46

Evocarea de Aur

REVISTĂ DE FAPT, SPERANȚĂ ȘI CONVINȘERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E O Ț A * * * * *

Vol. III.

Duminecă, 27 Iulie 1924.

No. 15.

UN GUVERN DEZIRABIL

UN GUVERN e un corp politic, cârmuit sau controlat de o autoritate constituită în mod potrivit.

Un guvern dezirabil este acela ale cărei puteri se exercită după regulile de dreptate și adevăr, spre cel mai mare bine al tuturor. Un astfel de guvern ar aduce fericirea tuturor cari voesc și caută să facă binele.

Timp de mai bine de 6000 de ani, omenirea a tot căutat să întemeieze un guvern satisfăcător. Azi bărbații de stat de seamă din toată lumea admit, că eforturile ce s'au făcut pentru înfăptuirea unei stăpâniri de dorit au eșuat.

Care om cinstit ar putea să aprobe guvernele de azi din diferite capitale ale lumii, cari sunt murdărite cu interese lăaturalnice de toate părțile? Cine ar putea dori un guvern a cărui administratori caută mereu interesul propriu, nepurtând nici o grijă de bunăstarea poporului?

Nu există astăzi guvern pe lume, care să satisfacă nici măcar pe de parte sau în parte dorința proprie și rezonabilă a oamenilor. Nemulțumirea e pretutindeni; egoismul e totdeauna în frunte; toate popoarele sunt în total faliment și pe multe le cârmesc dictatorii. Toate eforturile de reforme s'au dovedit neizbutitoare.

Oamenii de stat din lume au încercat prin ligi și alianțe similare să soluționeze încercăturile politice, economice și financiare. Financiarii au încercat și ei. Bisericele așa zise au făcut și ele toate eforturile. Totul a eșuat. Motivul este, că toate au ignorat calea lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „Și cât este de înalt cerul dela pământ, așa sunt de înalte căile mele de căile voastre, și cugetările mele de cugetările voastre”. (Isaia 55:9) Extremitatea la care a ajuns omul, ar trebui să-l facă să caute calm calea care duce la înfăptuirea unei stăpâniri de dorit.

În Eden, Adam a avut o stăpânire ideală. Păcătuiind, a pierdut-o, și toate eforturile ce le-a făcut omul de atunci pentru înfăptuirea unui guvern de drept, au eșuat. Deși unele eforturi făcute pentru reformare au avut unele progrese, totuși n'au reușit să îndeplinească dorința omenirii.

Dumnezeu a făgăduit, că toate neamurile pământului se vor binecuvânta prin seminția lui Abraam. Promisiunea aceasta este sigură că se va îndeplini.

Seminția lui Abraam este Mesia, Christos (Galateni 3:16, 29). Jidovii ortodocși au așteptat în trecut veacuri întregi după Mesia, ca să le înfăptuiască un guvern ideal. Creștinii au așteptat vag timpul celei de a doua venire a Domnului, pentru întemeierea împărăției; și toate bisericile și-au învățat membri să se roage așa cum Isus i-a învățat să se roage: „Vină împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”.

Nu este decât un remediu

IN CE CHIP putem deci aștepta, ca voia lui Dumnezeu să se facă și pe pământ ca în cer? Este oare vre-o speranță de îndreptare a acelor cari se ocupă cu practici frauduloase, cu scandaluri petrolifere, cu alte sisteme similare, pentru defraudarea poporului? Este oare cu putință îndreptarea relor numai prin trimiterea acestora la pușcărie sau prin aceea că-i afișem disprețului public? Eu răspund: Nu! Au eșuat multe eforturi în această direcție. Dacă, pentru un moment am considera adevărata cauză a alunecării oamenilor spre relele acestea, am putea vedea că remediu este numai unul. Motivul pentru care oamenii din posturile oficiale înalte devin necredincioși față de popor, este slăbiciunea lor, iar slăbiciunea au moștenit-o dela Adam. Nimeni nu poate opri cursul rău al acestor înalți funcționari. Abuzarea de ei, nu aduce nici un bine. Ceeace voim noi să vedem, e

modul în care Dumnezeu are să stabilească o stare de lucruri deosebită de aceasta.

Dumnezeu, prin Fiul său iubit, a pus în vedere mântuirea omenirii și a făgăduit, că la venirea a doua a lui Christos, tot omul va avea ocazia să profite de un mare preț răscumpărător; că El își va întemeia atunci împărăția, și că pe acei cari i-se vor supune, fi va restaura. Și putem fi siguri că împărăția lui Dumnezeu nu va fi încredințată la oameni egoiști. Impărățiile lumii se sdruncinară; multe au și căzut deja. Lumea întreagă e în strâmtoare și îngrijorare, iar cărmuitorii nu știu la ce să se aștepte. Dumnezeu, prin profetul său, a spus referitor la aceste vremuri: „Și în zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat, care în etern nu se va nimici; și domnia dela acesta nu va trece la alt popor; el va sfârâma și va nimici toate aceste regate, dară el va rămânea în etern.”—Daniel 2:44.

Timpul întemeierii împărăției lui Dumnezeu a venit. Aceasta o știu, de acolo, că vechea stare de lucruri s'a sfârșit, și se distruge acum. Dacă dv. voiți să vă faceți o casă pe un loc unde sunt niște construcții în stare proastă, înainte de a pune temelia noii dv. construcții, trebuie să îndepărtați pe cele vechi și să curățiți locul. Domnul încă face exact așa, astăzi. El le dă la o parte vechile forme de guvernare rele și curăță locul pregătind începutul domniei dreptății sale. Nu ne scoborim la combinațiuni privitor la aceea, că cine va fi guvernatorul acestei împărății. Dumnezeu, prin profetul său, a spus despre Isus, prevăzând aceste zile: „Căci un copil ni-s'a născut, un fiu ni-s'a dat, și domnia este pusă pe umerii săi; și se va chema numele lui: Minune, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Etern, Domn al Păcei; și creșterea domniei și a păcei sale nu va avea capăt pe tronul lui David și în împărăția sa; ca s'o întărească și s'o sprijinească cu drept și cu dreptate, de acum și până în etern. Zelul Domnului Dumnezeului oștirilor, va face aceasta.”—Isaia 9:6,7.

De veacuri Satana a fost dumnezeul lumii rele în care a trăit omul. În Apocalips 20:1-3 ni-s'a spus, că atunci când Dumnezeu va începe așa înfăptui împărăția sau guvernul său, Satana va fi oprit de a mai amăgi popoarele. Satana a fost domnitorul invizibil al lumii întregi, în aceste multe secole; acum însă va avea să fie un nou guvernator invizibil. Apostolul Petru a spus referitor la aceasta: „Dar noi așteptăm potrivit făgăduințelor lui ceruri noi și pământ nou, în care locuște dreptate.” (2 Petru 3:13) Această nouă putere guvernatoare invizibilă este Christos, Mesia.

Cine sunt cărmuitorii pământului?

Cine va constitui deci guvernarea vizibilă,

adică reprezentanții marelui Rege al regiilor și Domn al domnilor? Acești cărmuitori vizibili vor fi oameni cari și-au dovedit loialitatea față de adevăr și de dreptate și cari vor fi scoși la iveală pentru acest scop. Vă voi da proba din Scripturi a acestui fapt. Luați Biblia și citiți cap. 11 din Ebrei. Acolo veți vedea o listă de bărbați numărați de Apostol, dela Abel până la ultimul dintre profeti. Aceștia sunt credincioșii, cari au iubit dreptatea și au urît nedreptatea. Ei n'au fost populari în lume. Din potrivă, au fost uciși cu pietre; au fost ruși în două, tăiați cu sabia; au pribegit prin deșerturi, disprețuiți, omorâți, chinuiți; lumea nu a fost vrednică de ei. Ei au fost credincioși lui Dumnezeu și în împrejurările și condițiile cele mai neprielnice. Ei au murit cu toții în credință, și de atunci dorm sub pământ. Apostolul arată în acest capitol, că atunci când sămânța lui Abraam, familia regală din ceruri va fi completă, cuviosii aceștia din vechime vor învia. Ei vor învia din mormânt ca oameni perfecți. Domnul spune despre ei prin profetul său: „Ascutească-se săgețile tale, străpungă inimile neamicilor regelui; sub pașii tăi cadă popoarele.”—Psalm 45:6.

E vechi obiceiul de a se spune despre cuviosii din vechime, că sunt părinții lui Israel, părinții credinței. Aceasta nu va mai fi adevărat când bărbații aceștia vor ieși din mormânt; ei mai curând vor fi copiii odraslei lui Isus, și vor fi făcuți domni peste întreg pământul.

Va fi atunci un cer nou și un pământ nou; adică, o nouă putere cărmuitoare invizibilă și o nouă putere guvernatoare vizibilă. Privind aceste vremuri, profetul Domnului a spus: „Iacă regele, va domni cu dreptate, și mai marii vor governa după drept”. (Isaia 32:1) Aci, Domnul face din nou o deosebire clară între împăratul care domnește cu dreptate și care este Christos, și între patroni, între guvernanții vizibili cari vor conduce judecata. Acelaș profet spune: „Multe popoare se vor duce, și vor zice: Veniți să ne suim pe muntele lui Dumnezeu, la casa Dumnezeului lui Iacob; și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Căci din Sion va eși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim.” (Isaia 2-3) Este clar deci, că oamenii egoiști nu vor avea atunci dreptul de a face legi, ci acești oameni perfecți de pe pământ, vor fi instrumente în mâna Domnului pentru a servi poporului tocmai cu aceea celor le lipsește.

Acum e o dovadă că guvernul acesta nu va fi un guvern nedrept, cităm cu privire la el: „Ci va judeca pre cei săraci cu dreptate, și va hotărî drept pentru cei sărmani ai țării; va lovi pământul cu varga gurei

sale, și cu suflarea buzelor sale va ucide pre cei nelegiuiți. Dreptatea va fi cingătoarea coapselor sale, și credincioșia cingătoarea selexlor sale. Atuncea va locui lupul la un oc cu mielul, și leopardul se va odihni împreună cu edul; vițelul și puiul leului și vitele îngrășate vor fi la un loc, și un copil mic le va mâna. Vaca și ursoaica vor paște, împreună se vor odihni puii lor; leul va mânca paiu ca și bou; și pruncu sugător se va juca la gura bortei viperei, și în vizuina baziliscului va băga mâna sa copilul d'abia înțercat. Nu vor face nici un rău nici o dărăpănare pe tot muntele meu cel sfânt; căci plin va fi pământul de știința lui Dumnezeu precum apele acoper fundul mării." (Isaia 11:4-9) Nu se va îngădui nimănui din aceea guvernare să fure petrolul din pământ, nici să omoare oamenii cu dări exorbitante, nici să vină cu așezăminte egoiste pentru controlul masselor omenirii. Nu se va îngădui nimănui să oprime pe cei săraci, nici să fure pe cei bogați ci toți vor fi egali în fața legii, care va fi administrată cinstit, just și echitabil față de toți; cu toții vor fi siliți să se supună legii.

Atunci vor fi pentru oameni zile fericite. Profetul spune cu privire la aceste zile: „Și Domnul, Dumnezeul oștirilor, va face pe acest munte tuturor popoarelor ospete de vite grase, ospete de vinuri pe drojdiile lor, de vite grase, pline de măduvă, de vinuri bine limpezite pe drejdiile lor.” (Isaia 25:6) Nu va fi o sărbătoare a câtorva, ci a tuturor. Atunci nu se va mai îngădui advocaților frauduloși ai proibițiunii să-și urmeze drumul lor egoist și să-și umple beciurile cu beuturi oprite, în timp ce ei persecută și pedepesc pe bieții oameni cari au ceva băutură în buzunar.

Atunci nu se vor construi case numai pentru cei puțini, nu vor mai lua dela sărăcime chirii îngrozitoare și rente oprimate, și nu vor mai putea amenința cu fel de fel de dări, pentru că după cum spune profetul: „Ci va șede fiecare sub via sa și sub smochinul său; și nu va fi cine să-i spăimânte; căci gura lui Dumnezeu, Dumnezeul oștirilor, a vorbit.” (Mica 4:4) „Vor zidi case, și vor locui în ele; vor sădi vii, și vor mânca fructul lor. Nu vor zidi ei, și altul să locuiască într'însele. Nu vor sădi ei, și altul să mănânce, căci zilele poporului meu vor fi ca zilele arborelui, și aleșii mei vor gusta mult timp lucrul mânelor lor.”—Isaia 65:21,22.

Când nu va mai exista războiul

În zilele de până acum, când guvernății egoiști voiau să ajungă la vre-un scop egoist, să încăerau unii cu alții. În loc să se ducă însăși să se bată, ei declarau războiu între supușii lor și aduceau legi de recensământ silind lumea să meargă să se bată,

în timp ce ei ședeau acasă. Sub domnia dreaptă a lui Christos războiul nu va mai fi admis. Egoismul nu va mai fi încurajat. Iubirea și dreptatea vor fi încurajate și poporul nu va mai dori războiul. Domnul se va îngriji de sfârșitul războiului, pentru că profetul spune: „Și el va judeca între multe popoare, și va hotărî între națiuni puternice, până și între cele mai depărtate; și-și vor făuri săbiile lor în fiere de plug, și lăncile lor în cosoare; popor asupra altui popor nu-și va mai ridica sabia, nici nu se vor mai deda rezbelului.”—Mica 4:3.

Care este dorința de fapt a omenirii? Un guvern al dreptății, care să asigure omului viața, libertatea și fericirea. Este oare posibilă venirea acestor fericiri?

Acest nou guvernământ va împlini toate dorințele omenirii; pentru că el va aduce toate câte dorește omul. Fericirea este ceea ce va aduce binele poporului. Cel mai mare bine este viața, care ca să ne putem bucura de ea, trebuie să fie timidă, în pace și fericire. Acestea au fost cele avute de oameni în Eden, înainte de păcat. Acestea lucruri s'au pierdut; dar ele sunt lucrurile pe cari le-a răscumpărat omului sângele lui Isus; și toți profetii Domnului au prezis, că noua cărmuire va reda omenirii aceste lucruri.

Viața vine dela Dumnezeu.

Viața este darul ce ni-l dă Dumnezeu prin Isus Christos Domnul nostru. (Romani 6:23) Aceasta înseamnă, că toți la câți li-se va da viața veșnică, trebuie să-l primească pe Domnul Isus ca Răscumpărător. Adam a păcătuit și a adus moartea și suferința asupra posterității sale. Isus a murit ca să aducă darul vieții împreună cu celelalte fericiri ale ei. „Deci dar, după cum printr'o greșală veni osândă pentru toți oamenii tot așa și printr'o hotărîre de îndreptățire va veni pentru toți oamenii îndreptățire care dă viață.” (Romani 5:18) Isus și-a dat viața sa omenească, pentru ca omenirea să poată trăi. (Ioan 10:10; 6:51) Venirea Domnului și întemeierea împărăției au de scop asigurarea vieții eterne pentru milioanele de oameni de pe pământ, cari vor accepta noua sa ordine și domnie și i-se vor supune.

Apostolul a spus cu privire la aceasta: „Deci pocăiți-vă și întoarceți-vă spre a fi șterse ale voastre păcate, ca să vie dela fața Domnului timpuri potrivite pentru în-suflețire, și să vă trimită pe Christos Isus cel mai dinainte rânduit, pe care trebuie să-l primească cerul până la timpuri de întocmire din nou a totului, despre cari timpuri a vorbit Dumnezeu din veac prin rostul sfinților săi profeti.” (Fapte 3:19-22) Deci acei cari vor refuza să i-se supună, nu se vor duce în iad la osânda veșnică, ci vor fi nimiciți.—Fapte 3:23.

Toți profetii au prezis această reintegrare viitoare a omului. (Fapte 3:24) Chiar și cei cari au fost păcătoși vor avea ocaziunea de a trăi și face binele. (Ezekiel 18:27,28) Isus a spus în această privință: „Adevăr, adevăr zic vouă, dacă va păzi cineva cuvântul, nu va vedea moarte în veac.” „Și oricine care este viu și crede în mine nu va muri în veac; crezi aceasta”. (Ioan 8:51; 11:26) Știind că vechea lume se duce, că vine noua cărmuire, că este aci ziua restaurării, noi putem spune azi cu încredințare, că **milioane dintre oameni, cari trăesc acum, nu vor muri niciodată.** De aceea studenții bibliei proclamă această veste bună în întreg pământul.

Libertatea și fericirea dorită.

Omul dorește de mult libertatea. Intregul neam omenesc a fost ținut în lanțurile Satanei. Reprezentanții de pe pământ ai Satanei au oprimat lumea de rând. A fost o preocupare favorită a reprezentanților Satanei, să facă și se impună legi de spionaj, suprimând libertatea de exprimare, și persecutând, întemnițând și ucizând pe oamenii cari au încercat să exercite libertatea de propovăduire a Evangheliei Impărăției Mesianice. Planul acesta nu se poate atribui omenirii; pentru că răul purcede întâi dela Satana, marele opresor. Când domnia Satanei se va fi prăbușit de tot și își va începe operațiunea domnia dreaptă a lui Mesia, opresorul și puterile lui de acum nu vor fi mai mult.

Diavolul, prin reprezentanții săi de pe pământ, a învățat pe oameni că masele vor fi o veșnicie sub tortură și nefericire. Doctrina aceasta este falsă. „Dumnezeu păzește pe toți cei ce-l iubesc, dară pe toți nelegiuții îi nimicește.” (Psalm 145:20) Celor supuși li-se va reda un trup perfect, o minte și inimă la fel, și vor trăi cu iubiri lor în fericire.

Mulți din cei de astăzi sunt orbi, surzi, schilozi și schiopi, sub administrația dreaptă

a stăpânirii de dorit, aceste neputințe vor dispărea. Profetul lui Dumnezeu spune priutor la aceasta: „Pustiul și uscatul se vor bucura, deșertul se va veseli, și va înflori ca rosa; va înflori și se va veseli; da, se va veseli, și va cânta de bucurie; da-se-va la mărirea Libanului, măreția Carmelului și a Șaronului; aceste vedea-vor mărirea lui Dumnezeu, mărirea Dumnezeului nostru. Imputerniciți mâinile slabe, și întăriți genunchile cele șovăitoare! Spuneți către cei slabi de inimă: fiți tari nu vă temeți; iacă Dumnezeul vostru vine cu răzbunare, Dumnezeu vine cu răsplătire, el vine, și vă mântuie. Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor se vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, și limba mutului va cânta; căci în pustiiuri vor isbucni ape, și râuri în deșert”.—Isaia 35:1-6.

Pentru ca omul să fie fericit, trebuie să scape de boli, să i-se dea sănătate, să aibă pace și să cunoască adevărul. Sub noua guvernare, acestea vor fi asigurate: „Iacă, fi voi da sănătate și însănătoșare, și-i voi vindeca. Și-i voi face să vadă îndestulare de pace și de adevăr.”—Ieremia 33:6.

Noi, cei de astăzi, trăim în zilele cele mai minunate din istoria de până acum a omenirii. Noi suntem martorii perioadei de tranziție dela stările rele la o stare fericită. Noi suntem sub portarele Epocii de Aur. Aceasta este scuza, dacă e necesară o scuza, pentru că înființăm această stațiune radio-telefonică, spre a putea proclama lumii, prin stațiunea aceasta, un mesagiu care va aduce lumii nădejdea, în aceste zile de strâmtorare. Noi nu căutăm membrii, noi nu căutăm bani. Noi căutăm numai să venim în ajutorul ființelor omenesti. Dacă din aceste lecturi ați găsit ceva încurajare, eu voi fi foarte fericit. Vă cer să studiați atent Cuvântul Domnului, în special în aceste zile. Vă asigur, că toți câți veți căuta în acel cuvânt adevărul, veți dobândi bucurie.

I. F. R.

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

SITUAȚIA creiată de războiul ce-a zdruncinat întreaga omenire din 1914 până în 1918, nu este dintre cele mai convenabile.—Căci dacă în timpul înțeleștii armate a curs mult sânge pe ogoarele țărilor beligerante, după înțeleștarea ruinaătoare curg multe lacrimi.

În adevăr! . . .

Astăzi asistăm la un faliment pe tărâmul economic, cum rar a fost dat oamenilor să vadă. Starea financiară, starea materială a tuturor țărilor este adânc zdruncinată. În ce ne privește pe noi Românii, suntem din zi în zi mai îngrijorați de situația economică a țării noastre, pe care am întregit-o cu sacrificiul a sute de mii de vieți

jertfite pe altarul cauzei naționale. Și în 1916 ne-am strâns cu toții sub faldurile tricolorului dornic de-o viață mai bună.

Nu e mai puțin adevărat, că războiul ce am purtat cu demnitate românească, ne-a adus aproape între granițele românismului. Nu e mai puțin adevărat, însă, că după războiu am asistat la un faliment economic cu urmări considerabile. *Jos mizerie*: în clasa micilor funcționari, a meseriașilor, a tuturor celor ce din sudoare își agonisesc un traiu chinuit. *Sus desfrâu*: priviți numai pe îmbuibății îmbogățiți de războiu cari stropesc cu noroii lumea nevoiașă, cinstită și muncitoare. Iar pe deasupra tuturor mizeriilor planează neputința

oamenilor poliției de a remedia răul survenit.

Caile ferate aproape de dezorganizare. Acciden-tele se țin lanț și aduc după ele doliul atâtor familii nevinovate.

Votul cetățenesc mistificat din apucături politice dăunătoare; iar în straturile țărănești o nemulțumire totală, rezultată din felul în care s'a operat exproprierea latifundiilor și improprietărea adevăraților muncitori de pământ. Pământul expropriat nu satisface nevoile în întregime a micilor gospodari. Țăranii au nevoie de lemne de foc și de construcție și cer înființarea de păduri comunale.

Iar oamenii politici fac legi cari ori nu se aplică ori se aplică defectuos.

* * *

Alături de zdruncinul economic stă zdruncinarea morală. Stă falimentul moralității atât în ra-

porturile dintre state cât și în relațiunile dintre indivizi.

Intre popoare domnește invidia, suspectarea, neîncrederea. Se convoacă conferințe și se fac alianțe, fără nici-o bază de durabilitate. Relațiuni diplomatice încordate. Iei un incident, colo un diferent. Toate isvorâte din anormalul ce zboară pe aripi de vânt.

Intre indivizi ură, desfrâu și goană spre satisfacerea poftelor trupești. Nu rare-ori vezi pe negustorul sătul de bani luând înaintea omului cu învătătură numai că are bani mulți la pungă. Nu rare-ori îmbogățirii din furtisaguri și meschinării zboară în automobile sfidând cu lipsa de bun simț, caracteristică acestei specii, pe idealistul cărturar și visător.

Faliment pretutindeni. Suntem pe marginea prăpastiei.

Și să luăm aminte! . . .

CONGRESUL FLĂMÂNZILOR

S'a ținut și acest congres în țara noastră, în țara unde toate categoriile de oameni și orice clase sociale țin congrese. Dar acest congres este întâiul care a avut loc până acum la noi. Este întâiul, cu toate că poate este cel mai îndreptățit congres. Este congresul a însuși acelora, cari ne-au făurit această țară.

Acest congres este al invalizilor de război, al văduvelor și al orfanilor de război. Il numesc congresul flămânzilor, pentru că acești oameni sunt cei mai nedreptății dintre toți nenorocii țării. N'au hrană, n'au vestminte, n'au adăpost. Adeseori se face speculație de unii trântori și cu puținul salariu de întreținere ce-l primesc; și adeseori nu și capătă nici competența legală luni și chiar ani întregi.

Acești sărmani muritori s'au hotărât într'o bună zi să se întrunească la un congres cu toții, să-și spună necazurile, să protesteze împotriva nelegiuirilor, să ceară hrană, căci le-a ajuns cuțitul la grumaz și nu mai sunt capabili a suferi.

Zis și făcut. Mai zilele trecute într'osală modestă s'au întrunit prin delegați din toate unghiurile țării să protesteze, să înainteze celor competenți memorii după memorii.

Era o atmosferă jalnică. S'au sărutat orbii cu schiopii, surzii cu ciungii, copiii cu bătrânii. Vai, în viața mea n'am văzut atâta tragedie! Erau acolo unii fără glas, alții fără un picior, alții fără o mână, alții fără degete, alții fără o ureche, alții fără ochi și fără nas, alții fără o plămână—sdrențoși, calici, neputincioși ca vai de ei.

În schimb pe pieptul fiecăruia vedeai decorații de aur, de argint, de bronz... Mă gândeam dacă i-ai ruga pe aceștia să-ți povestească despre urgia și grozăvia războiului, câtă amar de lume nu s'ar înspălmânta și s'ar înfiora de fiorii ucigători ai morții și s'ar opri de a mai striga nebună și lacomă după aur: „vrem război“!

Aripile binefăcătoare ale păcii ar mângăia și sufletele cele mai înverșunate și mai înveninate.

Congresul acesta al bieților cerșetori din cauza războiului, a trecut aproape neobservat. Câteva ziare au amintit la informații, că a avut loc pentru a se arăta starea mizeră în care se găsește invalizii, vădulele și orfanii de război.

Atât și nimic mai mult!

Cu toate acestea au participat la acest congres și trei miniștri, dintre cari a vorbit însuși d-l ministru ocrotitorilor sociale.

D-se a recunoscut chiar în prezența tuturor congresiștilor că „autoritățile săvârșesc numeroase abuzuri în aplicarea legii și spune, că „se va veni cu o lege menită să asigure viața eroilor azi cerșetori pe drumuri“...

Curajul de a fi recunoscut, deschis, situația nenorocită a invalizilor este o faptă destul de frumoasă.

Recunoașterea lucrului, chiar în cele mai sincere și mai impresionante forme, nu însemnează și îndreptarea lui.

Ca întotdeauna cerem și astăzi să se treacă dela vorbe la fapte. Recunoașterea din partea unui ministru al țării că invalizii noștri au ajuns din nenorocire niște simpli cerșetori, nu poate să nu nască în noi conștiința unei grave răspunderi.

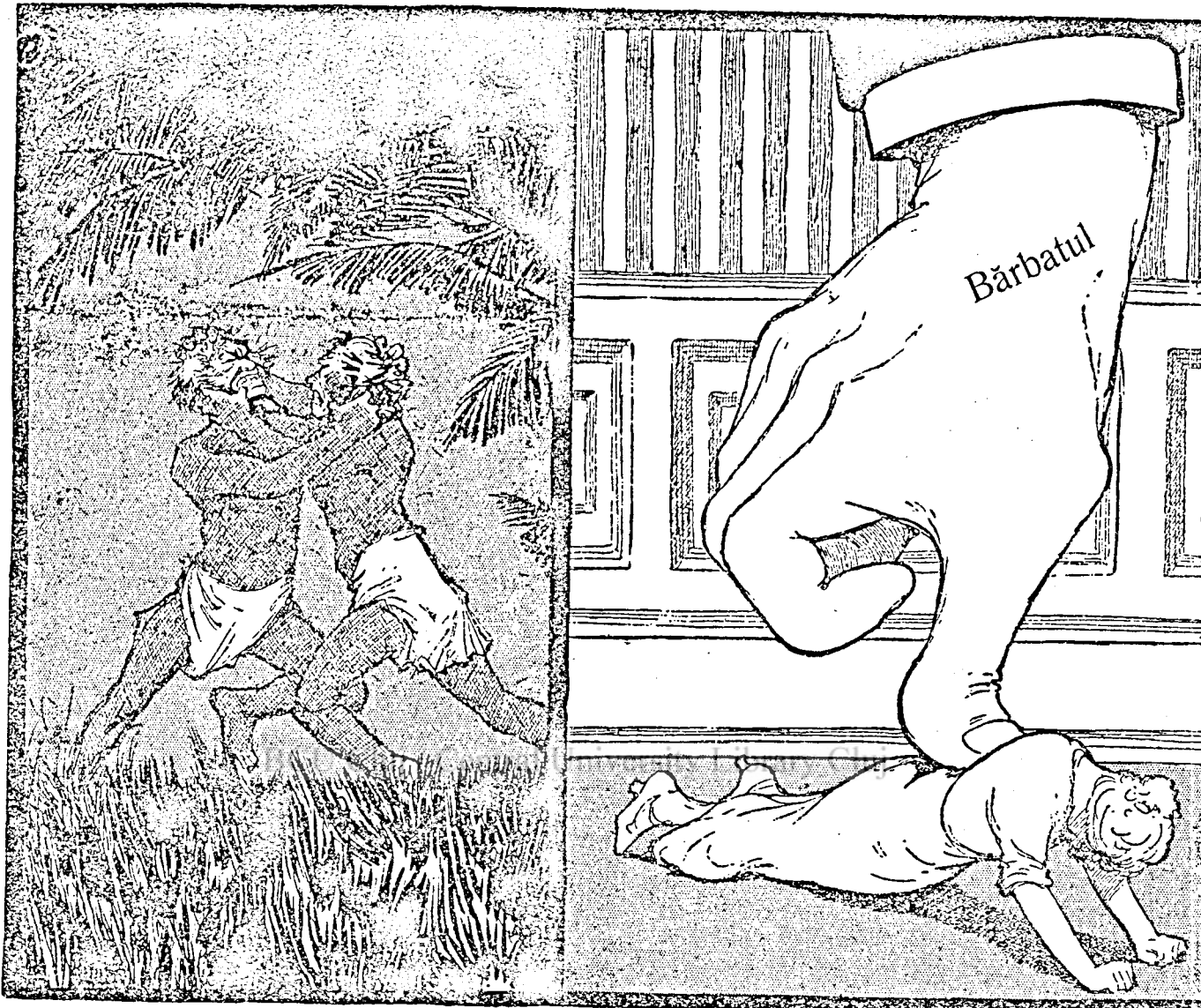
Datoria țării este deci în aceste momente să repare cât mai fără de întârziere ofensa și lovitura brutală care s'a dat invalizilor în însăși existența lor.

La acest congres au vorbit cinci oratori, și au vorbit cu atâta căldură, cu atâta inimă încât mulți ochi au lucit umpluți de lacrimi. N'au gesticulat, căci n'au avut mâni, n'au bătut din picior, căci le lipsea picioarele, n'au amenințat, căci nu mai aveau putere de răsunare. Aceștia au implorat doar mila noastră...

Domnii miniștri le-au promis tot ajutorul și toate întreprinderile. Să o mai vedem și pe aceasta.

Atâta spunem anticipativ promisiunile nu ne mai încântă și mai ales față de oamenii cărora li-se adresează sunt de prisos.

Ei au nevoie de pâine și de liniște.

CE ESTE căsătoria, ce a fost istoria ei și ce va fi eventual când oamenii vor fi în adevăr civilizați și-și vor da seama, că fiecare femeie inteligentă este ceva mai presus, decât au putut vedea în ea bărbații în toată viața lor?

„Standard Dictionary“ ne dă următoarea definiție a căsătoriei:

Actul căsătoriei sau starea de a fi căsătorit; socotit etic, în țările creștine, este o legătură mutuală și de bună voință, bazată de fapt pe considerațiunea și afecțiunea mutuală și ratificată convenabil, pentru a trăi împreună ca bărbat și femeie până ce-i va despărți moartea. Scopul principal este constituirea familiei, în vederea păstrării curăteniei morale și sociale, continuarea rasei, instruirea tinerilor în datoriile vieții.”

Istoria căsătoriei este tot atât de interesantă ca aceea a neamului omenesc. Wes-

În pictura aceasta vedeți patru feluri de viață în căsătoria adevărată, așa cum trebuie ea să fie.

Căsătoria nu e nici dominațiune nici sclăvie și nu e garantată, cum e prea adeseori.

Această admirabilă ilustrațiune definește bruma început, când, ca un preliminar la căsătorie, mirele și mireasa se văd așa cum o vedem prea adeseori în așa zisa noianță, fi, o căsătorie în adevăr fericită.

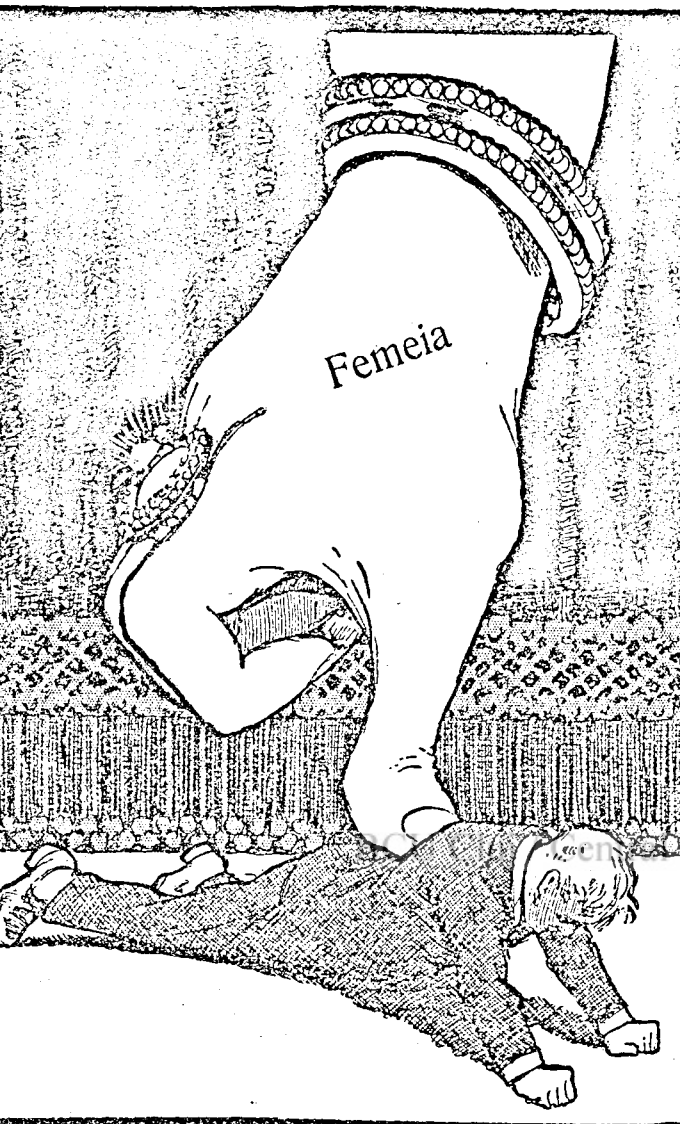
Fericirea în căsătorie nu-i ceva greu, și nu trebuie să fie în tate și bunăvoința.

termarck, un student foarte profund, a scris despre ea trei volume enorme de aproape 1800 pagini, și totuși a lăsat nearătate unele dintre chestiunile cele mai de seamă.

Felul de căsătorii și idei despre căsătorie sunt tot atâtea, câte feluri de oameni sunt pe pământ.

Sunt astăzi multe triburi, la cari nici un bărbat nu ia în căsătorie vr'o fată înainte

ătorie. Trei reprezintă barbarie, și una, ultima, trebuie să fie un compromis între părți belice. exact căsătoria, întâi așa cum a fost la început o necunoscută bătăuă. Urmează căsătoria civilizație și, în sfârșit, așa cum ea va putea să fie o raritate. Tot ce se cere este drep-

de-a fi avut cel puțin un copil. Sunt apoi țări, între cari și Statele Unite, în cari, afară de văduve, luarea în căsătorie a unei astfel de fete, este lucrul cel de pe urmă pe care l-ar face.

Sunt popoare, la care bărbatul cumpără femeia, plătiind-o în bani, oi, sau boi, un preț anumit, tatălui sau mamei sale.

Sunt trei țări care se consideră înfinit mai

civilizate și la cari femeia trebuie să aducă cu ea o zestre, în proporție cu poziția mirelui, provăzându-l astfel cu bani, copii și casă.

Sunt popoare, la cari mireasa e bătută de viitorul mire până la nesimțire și asvârlită în tufiș. Lucrul acesta îi place miresei și ea îl consideră ca o dovadă că s'a măritat după un bărbat.

Sunt apoi triburi mai puțin civilizate, la cari nu se mai **pretind** întrebuițarea violenței.

In istoria căsătoriei sunt condițiuni dintre cele mai ciudate, dintre cari multe nu se pot publica într'o gazetă cu circulație obștească; ele sunt absolut de mirare și de necrezut pentru o minte modernă.

Se pare, că totdeauna a existat între oameni căsătoria, dupăcum în mare măsură e exactă și între animale. Căsătoria a luat

forme ciudate. Există policandria când o femeie are mai mulți bărbați, și poligamia, când un bărbat are mai multe femei.

Westermarck, care a studiat cel mai profund chestiunea, ajunge la concluzia, că nicăieri n'a existat un stadiu social în care bărbații și femeile ar fi trăit încurcați fără căsătorie.

* * *

Deocamdată însă să studiem pictura de mai sus, bazată pe o afirmație făcută de ilustrul scriitor tânăr Lucian Cary. El spune:

„Singurele căsătorii reușite sunt acele în cari stăpânește bărbatul.“

Acest scriitor pesimist, ale cărui studii despre femei nu l-au dus la concluzia prea nădăjduitoare, spune mai departe: „Cei mai mulți oameni sunt în parte fericiți, în parte nefericiți“, și ajunge la concluzia aceasta neplăcută a femeilor, arătând vanitatea unui anumit tip de bărbați foarte ridicol:

„Femeea are să aleagă numai între acestea: de a fi stăpânită de un bărbat care merită să-l aibă, sau să stăpânească ea pe un bărbat care nu merită să-l aibă; eul forte este secretul personalității forte.“

* * *

Aveți aci o părere absolut **nesănătoasă** despre viața căsătorită, despre felul cu **nu** trebuie să fie acesta.

Sau bărbatul trebuie să fie sub mâna femeii, sau femeia să fie sub mâna bărbatului.

Femeea, dacă poruncește ea în casă, trebuie să vadă că trăește cu un bărbat ce nu e vrednic de ea. Iar dacă are un bărbat cu care a meritat să se căsătorească, unul energetic, abil pe care să-l moștenească copii, ea trebuie să se resmenze de a fi „stăpânită“, că este adică un fel de sclavă, tratată mai mult s'au mai puțin delicat, **tolerată**, hrănită și îmbrăcată pentru că este trebuincioasă și pentru că este obicei a avea o femeie.

* * *

Faptul este, că asemenea tuturor lucrurilor din această viață, căsătoria este o parte a progresului rasei omenești; ea este nesfârșită, incompletă, de aceea nimeni nu poate ști ce va fi, sau tot ce va fi, și nimeni nu poate trage concluzii hotărâte bazate pe ce-eace este acum căsătoria sau oricare altă instituție omenească.

Bărbatul, care spune, că femeea trebuie se fie stăpânită de soțul ei, sau altfel măritată cu un bărbat care nu e vrednic de ea, nici măcar n'ar visa să spună același lucru despre prietenia dintre doi oameni. El își va spune: „Bărbații pot fi prieteni, egali, în condiții date, fără să fie unul stăpânit de celalalt, ci recunoscând fiecare calitățile bune ale celuilalt.“

Dar când ajung la căsătorie, este altceva. Bărbații nu-și pot scoate din cap vechea idee

a sclăviei, a lovirii în cap a femeii, a politeței sălbatice, a aruncării ei la pământ, sau se o închidă împreună cu alte o sută sau cincisute, unde să-și aștepte stăpânul să o cheme când îi place, sau să o arunce într'o mică bucătărie, la fierț, spălat, trudit, să mascheze un zâmbet pentru superioara-i „jumătate“, când aceasta va binevoi să vină acasă.

Istoria căsătoriei, ce-eace trebuie și poate să fie căsătoria acum, când bărbatul și femeea se respectă și se înțeleg unul cu altul, și ce-eace va fi în viitor, este arătată foarte clar la sfârșitul acestei picturi.

Căsătoria nu trebuie să fie ca în timpurile sălbatice din trecut, o luptă continuă.

Ea nu trebuie să mai fie ca în trecut, o robie. Ea nu mai trebuie să fie stăpânirea bărbatului de către femeie sau femeea de bărbat, în urma bogăției mai mari, a inteligenței mai mare, sau a temperamentului mai rău, cum se întâmplă adeseori astăzi.

Căsătoria trebuie să fie o uniune fericită, bazată pe respect, iubire de copii, speranță și ambiție, pe cari ambii să le împartă egal, contribuind egal la realizarea lor.

* * *

Nu este adevărat, că singurul soi de bărbați vrednici de avut sunt acei cari își **dominează** soțiile. Bărbatul care stăpânește este un fanfaron, și un fanfaron nu merită să ai.

Nu este adevărat nici aceea, că bărbatul care-l stăpânește soția este în mod necesar un bărbat de nimica. Un bărbat stăpânit de femeea sa poate fi mult mai bun decât cel poruncitor, autocrat și despot.

Pentru că în cercul familiar femeea **trebuie** să stăpânească spiritualicește, ea trebuie să fie cel puțin inspirația, lumina casei, și în curtea ei proprie recunoscută ca regină.

Ca o regulă, bărbații cei mai buni se poartă cu cea mai mare diferență față de femeii, ei văd în soția lor și în mamele altor bărbați ce-eace au văzut în propriile lor mame, ce-eace li-a inspirat respectul.

Cel mai puțin vrednic de dorit din tribul masculin este bărbatul care urmărește să fie stăpânitorul, poruncitorul, indiferent că el este apașul mahalalei Parisului, care-și apucă „nevasta“ vremelnică de gât, ca să-i inspire respect, sau este americanul fanfaron de pe urma bogăției uriașe, care spune cu sumeție „eu dau nevastei orice“, după ce a semnat pentru ea sau pentru juvaere un cek, și apoi o consideră liberă să-i facă ce-i place.

Căsătoria trebuie să fie o tovarășie, bazată întâi de toate pe iubire; în rândul al doilea, pe iubirea de copii; în al treilea, pe respectul care crește cu anii, în măsura în care bărbatul și femeea se studiază unul pe altul și apreciază tot mai mult și mai mult prietenia și loialitatea celuilalt.

Căsătoria este de fapt speranța răsării ome-nești, după cum ea a fost și începutul tuturor lucrurilor bune din omenire.

Întâia unitate a fost familia, în zilele cele dintâi, unitatea tatălui, mamei și copiilor, dușmanii ei (familiei), fie că acesta a fost cu patru sau cu două picioare.

○ SĂRBĂTOARE ASTRONOMICĂ LA OBSERVATOR

„VĂ FAC o invitație la observator“. Cu cuvintele acestea am fost salutată de fizicianul Dr. Minatti, un cunoscut al meu. Ne vom întâlni acolo—continuă dânsul—cu profesorul Xyland, care e în drum spre Asia, și e numai în treacăt pe aici. Dar să ne grăbim, căci putem fi chemați imediat și probabil vom rămânea acolo toată noaptea.

Pentru mine lucrul acesta însemnă o mare sărbătoare. Vestitul fizician, profesorul Xyland, nu era numai un om cu mare învățătură, dar, ceea ce este mai mult, era un creștin devotat.

Nici nu m'am fost înarmat bine cu un carnet și creion, când automobilul care avea să ne ducă la observator, se și văzu.

Fu o seară minunată. Apusul era încă într'un aurit și împurpurat de ultimele raze ale soarelui ce asfinția, dar aceasta nu dură mult; pentru că peste abia o oră pânza albastră a drumului cerese se decoră în stele.

În mai puțin de o oră furăm la destinație, unde întâlnirăm pe profesorii Xyland și Hennach, și pe tânărul student în științele fizice, Eugene Bergolf. După ce ne-am întors, și ne-am schimbat saluturile, Dr. Minatti îmi șopti: „Profesorul Xyland e tocmai omul nostru. El se pricepe ca nimeni altul la descrierea măririlor Creatorului și la a ajuta pe alții să-i vadă înțelepciunea. Pune-i numai întrebări. Eu voi nota toate în carnetul Dv“.

Aceasta mi-se păru promițător, în timp ce trupa auritelor stele strălucea asupra mea; și în mod involuntar m'am gândit la cuvintele marelui stăpânitor al lumii către Abraham: „Privește acum ceriul, și numără stelele, dacă le poți număra!“ (Facere 15:5) Eu anticipai fericită, că sara aceasta, s'au noaptea aceasta, ne va îngădui să ne adăncim în mod special în marea lume minunată a lui Dumnezeu.

Oaspele se îndreaptă către puternicul equatorial, pe care-l prețui ca pe un telescop excelent.

„Dacă vă convine—ne zise el—vom petrece noaptea aceasta excepțional de clară și frumoasă, ca să privim și să observăm câteva stele fixe“. Și nici nu ne deterăm cu toți învoiala, și ne și invită să ne uităm la minunata stea *Mira*, dela gâtul Balanei.

„*Mira*, cea minunată—ne explică profesorul—apare numai ocazional, și firește numai câteva săptămâni, ca o stea de mărimea întâia, strălucirea ei apoi descrește. Acuma însă am apucat-o tocmai în strălucirea ei mai profundă, roșie, cea

După ce a venit micul trib, apoi satul, pe urmă orașul, și mai târziu marea națiune. Temelia tuturor este însă perechea fericită. Iar speranța viitorului nu zace nici în stăpânirea bărbatului nici a femeii ci în bărbatul și femeia cari umblă laolaltă ca egali, tovarăși, prieteni și iubitori.“

mai frumoasă, care-i îndreptățește numele de *Mira* cea minunată. Dar după câteva săptămâni ochiul liber n'o mai poate discerne. Ea aparține clasei de stele așa zise schimbătoare, între cari deosebim trei varietăți: tipul *Mira*, tipul *Lira*, și tipul *Algol*. Azi cunoaștem sute de stele variabile de tipul *Mirei*, a căror schimbare după cum se atribuie, se datorește unor pete ca acele ce se arată uneori pe soare.

„Stelele de tipul lui *Algol* au o lumină albă. Cauza presupusă a schimbării lor este, că planetele se învârt în jurul lor, și le întunecă astfel înaintea ochilor noștri. Steaua fixă *Algol*—pe care Arabii o numesc monstru, adică diavol—este din constelația *Perseus*, și este după toate propabilitățile un soare gigant“. Uitându-mă la *Mira*, care strălucește roșu închis, mă uimește în special. Oare cântărețul *Isaia* n'a numit pe Prințul *Vietii*, *Minune*—„*Mira*“?—*Isaia* 9:6.

„Pentru mine—remarcă profesorul Xyland—ea e simbolul iubirii strălucitoare a Dumnezeu-lui etern, ca un strop de sânge din oceanul iubirii“.

STRĂLUCIREA STELELOR

OPUTERNICĂ exclamațiune de admirație întrerupse pe vorbitor, provocată de maiestosul *Sirius*, care fu prins de instrument. Acest suveran al luminii se uită în jos într'o splendoare albă aprinsă, ca să ne salute. Un oarecare frate mai mic, se'nvârte în juru-i odată în cincizeci de ani.

„Închipuți-vă, că acest soare gigantic întrece în strălucire și căldură de 6000 sau 7000 de ori soarele nostru—se auzi spunând Dr. Minatti. *Sirius*, după cum spune *Flamarion*, face zilnic mai multe milioane de kilometri. El trece prin spațiu pe o linie frumoasă, dreaptă; și datorită mării sale iuțeli; el biruie orice atracțiune. El vine din spații necunoscute și trece mereu mai departe în lumi de stele necunoscute. Ca să poți aprecia acest soare măreț în toată splendoarea lui, trebuie să te duci în ținuturile sudice. Numai acolo se arată acest foc maiestos în măreția și frumsețea-i incomparabilă.

„Acum ne trimite lumina sa prin telescop steaua *Arcturus*—își întrepruie tânărul fizician pe colegul său.—Steaua aceasta a iubirii ne este cunoscută bine la toți. Privită numai și cu ochii liberi te convingi momentan că este un soare de proporții imense“.

„Da—aprobă profesorul Xyland—*Arcturus* ar

putea să topească total pământul nostru, dacă ar ajunge în apropierea lui. Dar el își face maiestros și liniștit drumul său, cu prinții planetari cari se învârt în jurul lui, la distanță de mii de kilometri, cu evoluții probabile de mii de ani. Acest împărat al luminii, după socotelile lui Elkin, întrece în mărime de 550.000 de ori soarele nostru, și e un ocean de foc roșu, față de care împăratul zilei noastre, Soarele, e numai un pitic.—

„Dacă te uiți la innumerabilele lumi ale luminii, — adăuse profesorul Hennach, care tăcuse până aci, ocupat fiind cu instrumentul — îți vine involuntar gândul: Ce incomensurabile energii trebuie să fie la dispoziția Creatorului acestui Univers și pentru ce scopuri mărețe au fost create toate aceste lucruri minunate! Gândul acesta nu mă mai părăsește domnule profesor — remarcă el profesorului Xyland — d-ta ce zici de asta?

„În nici un caz eu nu cred — răspunse el — că aceste nenumărate bilioane de milioane de sori, planete și sateliți, ar fi fost create numai pentru a fi frumoase la privit, și a-și face vâșnic rotația și a se învârti veșnic una în jurul celeilalte, fără nici o țintă s'au scop. Când vedem cum se obține viața noastră activă pe planeta noastră nu numai pe uscat, ci în tot atât de abondentă profunziune și în aer și'n ocean — da, pentru că și în stropul de apă este o lume în care trăiesc și în care, nevăzute de ochiul liber, umblă și mișună fericele infuzoriile, monadele și în deosebi toate micile vietete rotitoare cu minunatele lor corpușoare ca cristalul de clare, — ar fi în adevăr greu de închipuit, că, în afară de pământul nostru — toate planetele ar trebui să rămână pustii. De fapt toate științele naturale extinse vorbesc contra acesteia. Kant, bunăoară, numește pretențiunea ca ceva cu totul absurd.

„Aideți la telescop — ne chiamă Dr. Minatti, — *Regulus*, principala stea din Marele Leu, un soare gigantic, ne privește în față. Ce bine i-se potrivește numele: *Regulus*, „steaua rege“. Mândră ea ne trimite un salut regal. Această stea, care strălucește ca razele *albe* puternice, are un soare de culoarea olivului care se rotește în jurul ei.

„Ea trebuie să fie chiar de mai multe ori mai mare ca *Arcurus* — explică profesorul Xyland — deoarece cu toată distanța enormă, *Regulus* strălucește încă mai ca o stea fixă de mărimea întâia. Acest prinț al luminii ocupă un univers cu un spațiu față de care sistemul nostru solar cu planetele lui reprezintă abia un sâmbure a pământului“.

Telescopul e îndreptat puțin către mieznoapte; iar minunata și preafrumoasa stea dublă din emisfera nordică își trimite spre noi razele de lumină; steaua principală, strălucind cu o magnificență strălucire albă, e încunjurată de un soare de albastru safirului. Ruperea de lumină a acestei minunate stele e așa de mare, încât o poți descoperi cu ajutorul telescopului chiar și ziua.

Mi se pare că aud pe profetul Isaia de odini-

oară zicând: „Ridicați în sus ochii voștri și vedeți: Cine a făcut toate acestea? Scoțând ostirea lor; după număr; chemând toate cu numele lor; înainte mării puterii sale, și a mării sale puteri, nimic nu lipsește.“ — Isaia 40:26.

ORION O FAMILIE UNITĂ

ÎN REALITATE însă numai telescopul, spectroscopul și fotografia pot face posibilă o introspecțiune în lumea stelelor fixe cari trec în strălucire și magnificență peste orice concepție omenească, așa că minunarea asupra înțelepciunii și măririi Creatorului, învedereată pretutindeni și în toate cele, devine nesfârșită. Atunci vede omul mai întâi, care e preocupățiunea de Creator a lui Dumnezeu. Divinul său cuvânt încă este plin de aluzii și sugestii fine, către om și de cari omul trebuie să asculte și să ia seama la această simfonie, ale cărei sonorități unde și unde de lumină, due la Isvorul însuși.

„Cunosti tu — îl întreabă Atotputernicul pe Iov — asezămintele ce ului? Hotărât-ai tu domnia sa peste pământ? Prins-ai tu legăturile Pleidelor? (a celor șapte stele, unite într'o familie cerească), sau desprins-ai tu lanțurile Orionului?“ — Iov 38:33, 31.

După cum arată descoperirile spectroscopice, constelațiunea Orionului este o familie unită legată cu legături invizibile. În acelaș chip, puteri și legături neunoscut, unesc sori îndepărtați ai Ursei Mari într'o familie cerească stele puternice. Domnul acoperit cu stelele cerului arată chiar și ochiului liber un spectacol înălțător, de care Iov s'a bucurat deja. Cum s'ar fi bucurat el însă, dacă putea și el discerne cohortele de sori strălucitori, de grupuri de stele, nebuloase de stelare, nebuloase de lumină, oceane de lumină etc., prin instrumentele optice moderne! Cum s'ar fi minunat el de fenomenele ca nebuloasele spirale bunăoară, în cari mii de sori reprezintă o gigantică roată a Catherinei, a cărei linie de revoluție se poate discerne clar după forma razelor! O nerăsplătită bogăție a creațiunii se descopere privirii.

„Când am fost ultima oră în Africa — întrerupse profesorul Xyland liniștea adâncă — am avut ocazie adeseori să observ cerurile sudice. Pe timpul acela m'a interesat mai mult ca orice vederea unei stele de mărimea a șasea din crucea sudică, vizibilă cu ochiul liber numai pe un cer absolut clar. Văzută prin telescop, ea reprezintă o adevărată cutioară de juvaere, față de care pământul nu e decât un strop de noroi. Această stea minunată e în realitate o strălucitoare familie ostrală de 110 sori, strălucind ca niște minunate opale albastrii ca marea și ca safirul, rubinul smaraldul, și unele emanând raze de aur prețios și de un lustru argințiu în scurt: o familie de lumină strălucind peste măsură, ai cărei membrii sunt uniți la olaltă de puteri și legături felurite, având și anumite planete cari se învârt în jurul lor. Ce laudă pentru prea înțeleptul și Omnipotentul Creator, această așezare celestă, cu magica-i strălucire frumoasă.“

Am prins apoi pe film steaua *Toliman* din constelațiunea Centaurului. Vederea acestui soare dublu strălucind cu o briliantă orbitare, te năpădește; nici o picătură n'ar putea reproduce această splendoare. În mintea mea eu îmi pictai emanația valurilor de înălțimi de mii de kilometri, a acestor oceane de lumină și de foc, valuri asemenea izvoarelor și caracterelor gigantice, roșii și aurii ale hidrogenului scilpitor, alergând în sus și grăbindu-se în jos însă, nu vom putea noi, ființele omenesti, privi de aproape asemenea grozave și totuși teribil de frumoase spectacole; îngrozitoarea căldură ne-ar topi înainte de ce popoul de lumină să ne poată orbi.

MISTERUL LUMINII

MĂ GÂNDII: Ce necuprinzătoare oceane de lumină trebuie să împrejmuiască tronul Celui Prea-înalt. Nu e mirare că David declară: „Cel ce cu lumina, ca cu o mantie, te-ai învălit, cel ce ai întins cerul ca un covor! (Psalm 104:2) Deasemenea s'a spus lui Moisi: „Și-i zise: Tu fața mea nu o vei vedea, că omul nu mă poate vedea, și să rămână viu.“—Exod 33:20.

„Ce este însă lumina?—întrebă doctorul Minatti.

„Știința până acum, nu ne dă nici un răspuns hotărît la această întrebare,—răspunse profesorul Hennech.—Multă vreme, s'a crezut în teoria emisiunii, conform căreia soarele și celelalte stele fixe emanau cu mare viteză o materie luminoasă. Acum se crede în undele de lumină, transmise prin substanța primară, prin eterul pământului. Totuși nici această teorie nu explică ce este lumina. Dimpotrivă, ne confundăm și mai adânc în negura misterului. În cazul undelor de lumină, omul nu știe de fapt ce este ceea ce conduce, ceea ce nu este în nici un caz o substanță cum sunt undele de apă sau aer.

„Lumina a rămas până astăzi un mister minunat de frumos și strălucitor—spune profesorul Xyland—și pentru noi fii oamenilor, zugrăvește în milioane de chipuri înțelepciunea Creatorului Universului. Și eu cât căutam mai mult a pătrunde în acest mister cu atât mai mult dărn de noi și noi frumuseți și puteri. Minuni și bogății tot mai multe ies la iveală mereu și cu ele misterii tot mai profunde și impenetrabile, cari subliniază și dau un înțeles neașteptat cuvintelor marelui Apostol: „Care singur are nemurire, locuind în lumină de neapropiat, de care nu l-a văzut nimenea dintre oameni, nici nu-l poate vedea; Lui fie cinste și stăpânire în vezi, amin.“—1 Timolei 6:16.

„După cât știu eu—întrepuși tăcerea care urmasă—lumea nu e în stare a da o explicație satisfăcătoare apariției frumoasei lumini polare. Sau a făcut știința vre-un progres în direcția aceasta?

„Nici un progres apreciabil—spuse profesorul Xyland.—Natura electrică a luminii polare este acum, fără îndoială, netăgăduită. Se presupune, că ar cauza-o o luminație a aerului, rezultată din

razele catodice ale soarelui. Se deosebesc două feluri de lumină polară: cea emițătoare de raze și cea așa zisă lumină draperie sau lumină acoperitoare, care face imprisia unei draperii suspendate în aer.

„Lumina polară pare a fi într'o oarecare legătură cu elementele magnetice ale pământului. Cu excepția unui cerc de vr'o 25 de grade în jurul ecuatorului, aceste elemente se pot observa pe întreg pământul. Dar, de sine evident, ele apar mai în mare măsură și mai frumoase în apropierea polilor magnetici. Deraierea acelor magnetice, observată așa de des în timpul luminii polare, vădește o strânsă legătură între lumina polară și între magnetismul pământului, cu toate că probabil e rezultatul unei cauze comune. Coloarea e afectată de intensitatea fenomenului; și poate și de condițiunile meteorologice ale atmosferei. Efectul luminii, după cum s'a observat acum, nu e destul de puternic, ea să observe stelele de întâia mărime. Exploratorul G. Kennan descrie în amintirile sale o lumină polară ce a observat-o personal. Aceasta trebuie să fi fost una extraordinară de frumoasă“.

DESCRIPȚIA LUMINII NORDICE

RUGAT să ne arate această descriere, profesorul ni-a dat următorul extras, ce-l alătur ad-literam:

„Aflându-ne în Andyrsk, am avut privilegiul de a vedea una din arătările cele mai frumoase ale luminii nordice, a cărei strălucire a minunat chiar și pe indigeni. Era o noapte de iarnă rece, neagră dar clară și în ceasurile timpurii de seară nu se observase nici un semn al fenomenului ce vroia să vină. La nord apărură câteva pâlpâiri de lumină; și pe orizont apăru o strălucire frumoasă ca atunci când răsare luna. Dar toate acestea erau aparențe obișnuite. Mai târziu în noapte, însă, Dodd ne chiamă: Repede, repede, așteți afară! Ieșind, ne primi o splendoare de lumină și culori, care ne lăsă muți. Universul păru ca un incendiu. Un arc gigantic, strălucind în toate culorile prisme, se întindea dela răsărit la apus; iar din capătul lui, convex în lung, se întindeau ciucuri de lumini roșii și galbene către zenit. În scurte intervale, paralel cu acest arc, lungi unde de lumină apărură pe orizont și se întinseră maiestos pe întreg cerul, asemenea unor mari nouri de lumină fosforescentă, ce ar țâșni dintr'un nemărginit ocean de lumină.

„Fiecare parte din acest mare arc undulat, tremura în fiecare moment și schimbă culorile; iar strălucitoarele lumini cari împrejmuiau marginea lui scânteiau înainte și înapoi, în curbe mari, ca sabia de flacări a îngerului din poarta paradisului. Îndată după aceea largul curcubeu de Lumină Nordică se mișcă încet cu lumina lui, se formă un al doilea arc de aceeași frumusețe și un lung șir de săgeți colorate se aținteau spre steaua polară, ca și cum un batalion ceresc ar prezenta armele înaintea arhangelului ce-l

comandă. În fiecare moment fenomenul acesta își desfășura frumusețea supranaturală.

„Razele de lumină se rotiră repede, ca spițele unei mari roți de lumină; râuri de lumină izvoriră spre centru, din capetele cucurbeului; iar la mieznoapte se arătă o strălucire mare, împurpurând cerul și îmbrăcând pământul într'o strălucire roșietică. Dar nu dispăru bine roșul, și un fulger portocaliu apăru deasupra noastră cu o strălucire atât de osebitoare, de par'că întreaga atmosferă ar fi luat foc dintr'odată.

„Pentru un moment îmi reținui respirația, în așteptarea unui trăsnet grozav ce credeam că va urma acum fenomenului. Dar nici în cer nici pe pământ nu turbură liniștea nopții nici un fel de sunet. Nu-mi pot închipui, că s'ar putea adăuga ceva la acest frumos spectacol. Roșul, albastrul, verdele și galbiul de pe cer, cari se schimbau repede, se resfrângeau așa de viu în blocurile albe de zăpadă, încât uneori întreaga lume părea stonită cu sânge.

„Apoi din nou se cutremură și se îmbrăcă într'o atmosferă vezie, tremurătoare, în fața căruia marii curcubeii purpurii și galbui contrastau cu ea într'o frumusețe indescriptibilă.

„Dar atâta nu era totul: În timp ce noi priviam nemișcați, refluxul și tăsnirea acestui mare baldachin de diferite culori, ultimul sigiliu al acestei minunate revelații se rupse fără de veste și ambele arcuri se sparse în mii de raze paralele, cari toate prezentară, într'o succesiune regulată, cele șapte culori originale ale spectrului.

„Dela orizont la orizont se întindeau acum două mari poduri de raze colorate, pe cari unul aproape închipuia figurile luminoase a unei alte lumi, legându-se. Între axelamațiuni de admirație și între țipetele aborigerilor cari strigau: „*ai milă de noi, Doamne!*“, numeroasele raze începură acum a dansa așa de rapid, sărind una la alta într'o confuzie frumoasă, încât ochiul nu le mai putea urmări.

„Întregul dosu al cerului păru acum un mare caleidoscop de curcubeie sfărâmate. Nicicând nu așa fi putut da cu socoteala, că Lumina Nordică ar fi un astfel de spectacol minunat; și nu mi-e rușine să admit, că măreția ei m'a umplut un moment de frică reverențioasă. Întregul cer, dela zenit la orizont, era un sfâșnitor ocean de culori și de foc, purpuriu și roz, stacojiu și verde, culori pentru care limba nu are cuvinte.

„Semnele de pe cer erau destul de minunate, ca să poată fi vestitorii sfârșitului lumii. Fulgere de măreață culoare tăsnitoare acoperiră cerul pentru un moment și dispăriră asemenea fulgerilor de vară; raze de lumină, verzi strălucitoare, tăsniră fără veste și fără sunet, spre zenit; mii de raze colorate se strețăiară, formând două arcuri minunate, și unde uriașe, strălucitoare, veniră din spațiu, tăsnind în atmosfera negrului pământ în lungi fire de raze strălucitoare.

„Spectacolul atinse culmea frumuseții când două arcuri se împărțiră în baze uniforme. Întâiul arc

dispăru, și în scurt după aceea și arcul al doilea. Razele colorate se răriră și periră. Undele de lumină nu se mai întindeau până la zenit, și peste o oră nimic nu-ți mai amintia de lumina nordică, decât câțiva rari nori de pe cerul negru, cari încă mai străluciau.

„*Niciun fenomen natural nu-i atât de minunat, de misterios, de teribil în strălucirea-i supranaturală, ca Lumina nordică.* Vălul care ascunde înaintea ochiului muritorilor măreția tronului celui Preaînalt, pare a fi ridicat, și observatorul plin de reverență se ridică peste viața de toate zilele și-și închipue că stă în fața lui Dumnezeu.“ — *Viața de Cort din Sibiria.*

Viață veșnică e necesară pentru al cunoaște pe Dumnezeu

PROBLEMA, dacă e în plauul lui Dumnezeu să descopere vr'odată pământului nostru toate minunile ascunse astăzi, va rămânea probabil încă mult timp fără răspuns. Oricum, în orice împrejurări, ea nu reclamă nimic mai mult s'au mai puțin decât o *viață veșnică*,—conchise profesorul.

„Lui Iov—reluă profesorul Henna'ch conversația—i-s'a pus întrebarea: „Unde este calea către locașul luminei? Și unde și are loc întunericul? Pe care cale se împarte lumina? Și se împărtășie vântul de răsărit peste pământ?“ (Iov 38: 19, 24) Iov n'a răspuns; iar știința vine numai cu ipoteze privitor la aceasta.“

Profesorul Xyland îl întrerupse cu cuvintele: „Noi răspundem la întâia întrebare: La Tine, Dumnezeu, căci Tu ești Lumina.“

„Dar pe dânsul—spuse înțeleptul Solomon—„Cerurile cerurilor nu Te încap.“ Ca să deslegăm această taină, trebuie să urmăim calea Soarelui divin, întocmai ca și în cazul întrebării: „Ce este viața?“

„Ce Ființă de Lumină, mai presus de înțelegerea minții omenești, trebuie să fie Creatorul, ale cărui opere, chiar și incomplete, cum ar fi nenumăratele stele fixe, strălucesc în atâta bogăție și frumusețe de culori!—adaose tânărul fizician.

„Chiar și numai soarele nostru—continuă profesorul Xyland firul ideilor—desfășură prin natura sa un spectacol ne mai auzit, coplesitor, dacă i-am putea admira mai aproape razele, gazele de hidrogen, flăcările-i de natrium aurii și gazele-i aramii, verziul smaraldo etc. Ce forțe și frumuseți de lumină are în sine și în jurul său acest rege! Strălucirea lui minunată salută dimineața cu raze de aur, iar seara ca printr'un magic, cu un purpuriu glorios, pesărat parcă cu aur pe cerul albastru al corpului. Și cât de nemăsurabile bogății ne dă el nouă oamenilor, cu toate că nu ne dă decât o fracțiune din puterea sa. Dar chiar și atâta e de ajuns, pentru a produce o astfel de viață bogată și variată, încât se putem și numai peste câteva sute de ani să-i căutăm a mia parte din misterile lui“.

Pământul văzut de pe lună

DACĂ am putea privi din lună jocul de pe pământ al razelor solare, am fi martorii unui feeric joc de lumini. Am vedea pământul deasupra noastră, ca o lună, strălucind într-o culoare minunată, în culori cari ar contrasta așa de viu cu cerul negru-albastru, încât nici n'am putea cunoaște că e noapte. Am vedea minutatul pământ de 13¹/₂ ori mai mare decât luna văzută de pe pământ. Frumosele valuri ale Oceanului Atlantic ar străluci iar în vasta suprafață a apei am recunoaște îndată reflecția soarelui, împăratul zilei noastre.

„Iar pictura aceasta s'ar schimba meru, pe măsură ce ar trece ceasurile. Am distinge acum continentele Americane. În jurul ecuatorului s'ar părea apoi că este un inel alb; aceștia sunt masele de nori alungați de vânturi peste ocean. Mai la nord ar luci câmpurile de gheață ale zonei arctice. Vastul ocean Pacific ar străluci într'un minutat verde-albastru, și am recunoaște în el numeroasele-i insule.

„Apoi am vedea din nou, ca un diamant gigant, chipul strălucitor al soarelui nostru. Am vedea cum Asia și Australia, apărând vederii în regiunea vestică, strălucesc în nenumărate culori; China și Japonia strălucind verde închis; iar deșerturile galbene. În scurt timp am recunoaște Europa, în special Italia, care se scaldă în valurile albastre strălucitoare ale mării Mediterane. Și așa mai departe. În timp ce pământul, neobosit, s'ar învârti în jurul osiei sale, făcând prin aceasta ca soarele să lumineze frumuseți tot altele și altele, am putea privi culori surprinzătoare jucând în spațiul negru.“

D-rul Minatti interveni: „Cum, deci, ar mai scâldea pământul într'o lumină de indescriptibilă frumusețe de culori, mărețul soare *Capella*, care într'o singură zi emană atâta potop de lumină cât soarele nostru într'un an! Sau, ce plăcută vedere s'ar arăta locuitorilor unor astfel de planete—în cazul firește, că ar fi locuite—pe cari răsar mai mulți sori de diferite culori! Ce minunată capod'operă e această structură a lumii! „Stea de stea se deosebește“ spune Sf. Scriptură; ele nu sunt nici mecanice nici monotone; e o complexitate fără asemănare și totuș în armonie desăvârșită. De fapt întreaga ordatiune este o minunată poezie făcută din minunate versuri de lumină, culori forme, sunete, forțe și legi.

„D-le profesor—mă interpusei—oare, în această minunată creațiune, nu pare pământul nostru ca un mic lucrșor negru, sinistru, când ne gândim la toată mizeria câtă există, la toate certurile și luptele; în scurt, neagra noapte a pământului și a morții sub a cărei osândă omenirea stă de 6000 de ani?“

MĂRITE DOAMNE, PE TINE TE LAUDĂM

Dânsul izbucni, cu ochii scânteietori. „Pământul nostru un mic punct negru! Al doilea după tronului Dumnezeu, el este pentru mine punctul cel mai strălucitor din întregul univers. Căci oare

nu pe pământul acesta a trăit și oare nu pe el l-a înobilat puternicul Logos, ziditorul lumii, care a făcut toate aceste lucruri sub cârmuirea celui Prea-înalt, acești moderni ai luminii și aceste maiestăți ale focului? (Zicând acestea, el arătă cu mâna spre cer având ochii plini de strălucire). În ce scop, o știți cu toții. După cum cu milioane de ani înainte, i-a dat Dumnezeu cel veșnic însărcinarea să facă toate aceste minunate oști cerești și să stabilească legile pentru toate, potrivit fiecăreia, tot astfel acum 1900 de ani, i-s'a dat să facă o operă nouă, pe care a avut s'o îndeplinească pe pământul nostru!

„Logos și-a părăsit mărirea și a venit aici pe pământ, ca să plătească prețul răscumpărării pentru Adam cel condamnat la moarte, pentru că s'îdea, lui și întregii sale posterități—omenirii, viața ce a pierdut-o prin nesupunere. De aceea, cu toate că pe pământ se vârtejese asemenea umbre negre, eu îl văd deja strălucind în viitorul auriu într'o mărire și frumusețe indescriptibilă, pentru că a fost vrednic pe timpul când El a fost carne, să dea locaș marelui Logos, Prințul de acum al Vieții, și este vrednic de o rasă omenască perfectă, când fiecare, ca o minune a iubirii divine, va reflecta chipul Creatorului și fiecare va fi spre bucuria și plăcerea Cărmuitorului și Regelui acestui univers. Ce înseamnă această noapte de 6000 de ani de îngăduire a răului, față de viitor, când toate strălucirile și frumusețile de până acum vor fi întrecute? A fost doar o eclipsă solară, cauzată de umbrele păcatului, care a fost numai pentru a permite razei cerești a iubirii divine, a înțelepciunii, puterii supreme și dreptății, să strălucească și mai mult!

„Ce mărețe se vor desvolta atunci toate caracteristicile ascunse azi în om, și ce prețioase roade vor aduce! Iar pământul însuși va străluci de o frumusețe cum nu s'a mai văzut. Oare nu trebuie să izbucnească inimile în flacări de fericire, satisfăcute de bucurie? Fiecare ființă va respira iubire față de Creatorul tuturor acestor daruri, precum și față de toate celelalte ființe. Și, după cum nici una din dulcele flori nu se aseamănă în bogăția mării lor, tot astfel toate creaturile vor cauza plăcere marelui Dumnezeu prin frumusețea și farmecul individual; iar imnurile și adorațiunile se vor ridica pe aripi de iubire la tronul Dumnezeului celui veșnic. Iar el va deschide porțile cerului și va răspândi asupra tuturor noianuri de fericire și râuri de iubire.

„Atunci un puternic „Te Deum Laudamus“ (Pe Tine Dumnezeu te laudăm), va izbucni și răsuna în jurul globului terestru. Și în toate acestea, oștile cerești, se vor alătura exaltând, ca în ziua când s'a creat acest pământ.“

Cuvintele acestea umplură inimile noastre de o bucurie solemnă. Ne-am luat rămas bun și am plecat foarte emoționați. Sărbătoarea astronomică, care a ținut până la ceasurile patru dimineața, ne va rămânea mult timp în minte ca o binecuvântare venită de sus.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE [Partea II-a]

Cugetări asupra educației copilului

INTREAGA educație se clădește pe calca omului; prin urmare ar fi o încercare zadarnică, a vorbi despre educație necunoscând isvorul ei. Mulți zic că omul dela natură e rău. De este aceasta părere bazată pe adevăr, atunci educația ar fi de prisos; atunci n'ar fi altă posibilitate decât nimicirea acestora, în a căror inimi s'a încuibat răul dela naștere; și în fine ar trebui negat adevărul necontestabil că planta se poate cultiva, animalul dresa, și numai omul educa. Cu toate acestea experiența zilnic ne dovedește destul de lămurit, că creșterea bună și îngrijirea are urmări bune și edifică toate, iar cea rea triste și distrugătoare.

Filozoful încă zice: Omul are nevoie de educație, căci numai prin ea poate deveni om. Toate acestea nu s'ar observa, dacă omul ar fi dela natură numai rău, precum cugetă pesimiștii, iar posibilitatea și necesitatea educației s'ar șterge pentru totdeauna.

Omul dela natură nu este bun, dar adeseori strânse legături sociale cu o societate rea îl fac rău. După cum zice Russeau, în cartea sa intitulată „Emil”, toate sunt bune când es din mâinile **Creatorului**, și tot degenează în mâinile omului. Copilul dela natură e bun, fără inclinare spre rău; și toată răutatea de care se împărtășește mai târziu, este numai rezultatul exemplelor văzute. El, în nepriceperea lui, caută a imita tot ce vede la semenii săi. Cine dă copilului exemple de mânie și invidie? Și de ce-i plac lui mai tare acestea decât iubirea și bună-tatea? De este copilul numai iubire, de ce nu o păstrează până intră în mormânt? Într'adevăr simțesc în adâncul inimei mele, că răutatea n'a înzestrat-o ca un obiect străin, ci a înșușit-o văzând-o zilnic în familie.

Omul dela natură nu e nici bun nici rău, ci este o tablă rasă. El depinde de educația care o capătă și mediul în care trăiește. De sigur, de are o creștere strălucită dela început, se va face om bun și drept. Iar de nu are o educație corespunzătoare, nu putem pretinde ceva bun, văzând în el de mic tot numai lucruri rele. Căci știm, că unde nimeni nu seamănă nu răsare, nu înflorește nimica, prin urmare nu se pot aștepta nici fructe. Apoi e necesar a ști, că exemplele rele le însușesc mai repede copii.

Văzând și știind acestea toate, ni-se pune întrebarea: Care este dar părerea adevărată despre educațiune? Ce răspundem? Răspunsul e următorul: Omul dela natură se naște atât cu inclinări spre bine cât și spre rău. Numai după această părere se poate explica activitatea educației.

Materialul care vrem să-l cultivăm și să-l formăm e însuși omul. De aceea educatorul trebuie să-l cunoască de aproape și exact pe acesta, ca grădinarul bun care vrea să cultive cu pricepere cele mai delicate plante, de când răsar și până la coacerea fructelor lor.... Aici e absolut necesară o adâncă cu-

noaștere a naturii omenești și o mai mare capacitate și abilitate de a o trata. Mamele cunoscând teoria au o stea conducătoare, dar teoria fără practică e zero, (năimic). Prima și esențiala consecință după care să stabilește măsura educativă trebuie să ne conformăm legilor naturale ale ființei noastre, este următorul principiu general care este valabil; copilul trebuie crescut din punct de vedere **fizic, moral și intelectual**. Fiecare forță trebuie să se desvoalte ori prin sine însuși, ori cu ajutorul unei forțe streine, dar de aceeaș natură.

Așadar credința trebuie desvoltată prin credință, iubirea prin iubire, nu prin raționamente asupra dogmelor religioase și sentimentelor alruiste, iar rațiunea trebuie desvoltată prin cugetare, nu prin memorarea unui lucru neînțeles. Orice forță se desvoaltă prin exercitare. Forța fizică prin exercitarea mușchilor, cea intelectuală prin exercitarea rațiunii și cea morală prin formarea deprinderilor voluntare. Acesta ar fi un adevăr necontestabil, dar nu-i destul aplicat decât în locuri foarte rare. Unele din primele datorii ale mamei sunt să sâdească, să întemeeze în copii sentimentul religios. Cum se naște în noi gândul de Dumnezeu și cum îl trezim noi în copii? După cum știm că zice și pedagogul Froebel, prin uniitate cu natura. Prin măreția naturii și misterul ce poate apropia gândul nostru și al copiilor de Dumnezeu. Se ivesc în legile naturii în cari toate câte sunt supuse mării și atotputernicului Dumnezeu. Soartea omului în feluritele ei chipuri pe tot omul îl îndreaptă spre Dumnezeu. Căci tot omul are în nenorocire o rugăciune de milă, iar în fericire o rugăciune de mulțumită.

Credința în Dumnezeu și încrederea în El se introduce în inima copilului, în familie din partea mamei. Făcând cunoscut tuturor copiilor că tot ce avem e dela Dumnezeu, că Dumnezeu este tuturor un tată bun și cu dreptate. Căci precum planta este chemată a da fructele sale, așa mama este chemată a da seama de munca sa ce a pus-o pentru educația copiilor ei.

Dacă ar fi mamele bune educatoare, crescându-și copii după recerință nu ar suferi societatea ce suferă azi. Până când sufletele lor tinere nu vor fi bine educate, societatea nu se va îndrepta, orice măsură s'ar lua.

Scopul educațiunii este de a da omului o direcție corectă și sănătoasă pentru viața viitoare. A creia o ființă de sine stătătoare, cu voință tare și fără teamă de greutatele vieții. Punându-și toată încrederea în conducerea Creatorului său, care e Dumnezeu.

„**Invață pe copil calea pe care trebuie să umble, și când va îmbătrâni nu se va abate dela ea**”, spune înțeleptul biblic. — Proverbe 22:6.